

for at hæbde Disciplinen i Hæren er og bliver hos os de kortvarige Straffe et nødvendigt Unde; thi har man ikke dem, saa staa man, da Disciplinen skal hæbdes, lige overfor et af to andre Under, som jeg anser for at være endnu værre, nemlig enten at gaa over til en Fremgangsmaade, som bliver for haard mod dem, der forse sig, eller at vælge en Fremgangsmaade, som spreder Straffevirkningen ud over en lang stor Kreds af Menneſter end den, som det gjælder at ramme.

Vil man je paa det Materiale, som Udvalget har ladet tilveiebringe, nemlig nogle statistiske Dplysninger om Straffeforholdene ved Krigsmagten i de senere Aar, viser det sig, at i nogle Aar, som anses for at være normale — det vil sige, at der i dem ikke er begaaet saa mange Forseelser som i enkelte andre — navnlig i Aarene fra 1870—1873, har der været Brug for Straffe i ikke ringe Antal. De anvendte Straffe vare i 1870 3,041, og de ere stegne gjennem 1871, 1872 og 1873 til 3,702 Straffe, uden at samtidigt Tjenestetidens Antal er steget i et tilsvarende Forhold. Af disse Straffe har der af dem, som den høitærede Krigsminister foreslaar afflaffet, nemlig Krumslutning, Nedsættelse i de Meniges anden Klasse og Rottingslag, været 434 Straffe i 1870, og successive ere de stegne til 562 i 1873. Naar nu den høitærede Ministers Forslag skulde gaa igjennem, hvad skal der saa sættes i Stedet? Ja, det er jo klart, at, naar disse Straffe ikke anvendes, vil Følgen jo blive den, at der vil blive amendt andre Straffemidler af dem, der staa til Raadighed; men derved ville vi komme til det efter min Opfattelse uheldige Forhold, at foruden at Flere fremtidig ville dømt til Straf-arbejde, vil Vand- og Brødstraffen komme til at spille en ganske forfærdelig Rolle; jeg skal i den Henseende dog ikke Andet end gjøre opmærksom paa, at, naar de Herrer tro, at det er i de Værnepligtiges Interesse at afflasse de kortvarige Straffe og koncentrere Alting om enkelte andre Straffe-arter, vil det dog være tvivlsomt, naar man ser, at Virkningen af Afflaffelsen af de Straffe, som den høitærede Krigsminister foreslaar afflaffede, for Exempel vil kunne blive, at en uheldig Synder vil kunne komme til at sidde 146 Dage i Arrest, nemlig 102 Dage som Straf og 44 Dage som Mellemfrister, han vil efter sine Forseellers Beskaffenhed sandsynlig være dømt til ialt omtrent 88 Dage paa Vand og Brød, og det er sandsynligt, at Halvdelen deraf vil være strengt Fængsel paa Vand og Brød. Man vil, tror jeg, komme til Forhold, som selv fra et sanitært Standpunkt ville være aldeles urimelige. Vil man, for at undgaa saadanne haarde Straffe, søge ad disciplinær Veie at anvende præventive Foranstaltninger, bliver man nødsaget til at anvende Ekstraarbejde, Dvælses, Paradering, Stillen til Appel og alle den Slags Ting paa en saadan Maade, at man

for at forhindre Forseelser kommer til at træffe Dispositioner, som ikke alene gaa ud over den Enkelte, men over en hel Udodelings Mand-skab.

Derfor er det, at jeg for mit Vedkommende er nødsaget til under vore nuværende Forhold paa det Bestemteste at maatte holde paa de kortvarige Straffe; men jeg kan ikke Andet end samtidig gjøre de Herrer opmærksomme paa, at, naar de have Ønsker i den Retning, tror jeg, at den eneste Veie, ad hvilken man nogensinde kan vente, at det kan blive forsvarligt, at Deres Ønsker imødekommes, vil være den, at De meget mere end hidtil maa gjøre Noget, om ikke for at forlænge Tjenestetiden, saa dog i det Mindste for snarest mulig at tilveiebringe et tilstrækkeligt Antal af faste og øvede Befalingsmænd og for overhoved at stille Hæren saaledes, at det gjennem Bilklaarene for Antagelse, Udbannelse og Lønning bliver muligt at skaffe en stadig, permanent god Tilgang dertil, og at De ligeledes med Hensyn til Kaserner, Underofficers- og Officersboliger maa gjøre langt Mere for Hæren, end De have gjort i mange Aar.

Med Hensyn til Bestemmelsen af, hvilke kortvarige Straffe der kunde være Tale om at bevare eller indføre, skal jeg ingenlunde skjule, at, havde jeg staaet fuldstændig frit i den Henseende, vilde jeg have foreslaaet Krumslutningen bevaret. Jeg vilde have foreslaaet den bevaret, uagtet jeg tilfulde erkjender, at der er noget Udmygende ved den (M. P. Jensen: Og Nedværdigende!) og Nedværdigende, siger min ærede Nabo; men derfor ønsker jeg ogsaa, at den kun skal anvendes lige over for dem, og hvilke det maa erkjendes, at det, der er det egentlige Udmygende og Nedværdigende, nemlig Forseelsens Art, er bragt tilstede af dem selv. Desuden har jeg aldrig nogensinde hørt noget Tilfælde, hvor den har været skadelig. Dette vilde jeg — det betænker jeg mig ingenlunde paa at sige trods al Modsigelse — have foreslaaet, dersom jeg havde staaet fuldstændig frit. Det gjælder imidlertid under Forhandlingerne, saaledes som de her foreligge, at se, om muligt, at gjøre Forsøg paa at faae et rimeligt Resultat ved at strække sig saa langt, som man paa nogen mulig Maade kan forsvare, og derfor ogsaa at faa Nogen med som Allieret og til Støtte. Det er af den Grund, at jeg ikke har foreslaaet Krumslutning, men derimod staaende Arrest. Denne Straf forudsætter jeg nemlig om, at den maa have en hel Del Allierede. Det vil jo erindres, at staaende Arrest i sin Tid er bragt i Forslag af Generalauditør Scheel; det vil ogsaa erindres, at den har passeret den slemme Stjærtsild, som det er, naar et saadant Forslag til en militær Straffelov skal passere et Ministerraad, hvori der sidder en human Krigsminister, 2 af Landets mest ansete Jurister og en udmærket Læge, og hvor man derfor kan være sikker paa,